

[Poul Westergaard.]

sådan indgreb, som her er foreslået, og det er der ikke ændret noget ved. Regeringen har vidst det på forhånd. Men vi har ikke dermed afvist at medvirke til en samlet løsning af de økonomiske problemer, og vi mener os i overensstemmelse med enhver rimelig sagkundskab, når vi foreslår, at den nødvendige indsats først og fremmest må rettes imod de skattestigninger og dermed omkostningsstigninger, der udspringer af det offentlige overforbrug, og rettes imod de forvridninger af samfundøkonomien, der udspringer af hele det boligpolitiske kaos.

Skal der i denne forbindelse overhovedet drøftes indkomspolitik, er der hvert fald én og for os ufravigelig forudsætning, som vi må have opfyldt, og den er, at alle indkomster inddrages i drøftelserne, og her tænker jeg naturligvis ikke mindst på alle de arbejdsfrie indkomster. Vi finder det helt urimeligt, at man her i tinget den ene gang efter den anden hektisk interesserer sig for stigninger i lønmodtagernes indkomster på nogle få milliarder kroner, der dog ydes for et hårdt og et samfundsnyttigt stykke arbejde, mens man ikke vil høre tale om nogen foranstaltninger imod de jordværdistigninger på 10, 12, 15 mia kr., som jordejerne uden nogen forbindelse med deres produktive indsats i øvrigt årligt kan indkassere. Jeg gør for en ordens skyld opmærksom på, at disse voldsomme prisstigninger på jord også er en slags omkostningsstigninger, og i hvert fald er de det for alle de nye og de unge generationer, som skal overtage jorden, og som på den skal skaffe et grundlag for hele vores fremtidige velstand. Hvis vi ikke kan møde nogen som helst forståelse for dette indlysende rigtige og retfærdige synspunkt, skal man altså heller ikke regne med nogen som helst interesse hos os for indkomspolitik i den ensidige og afstumpede form, som den her er lagt frem i regeringens forslag.

Nu er der kastet en anden radikal tanke ind i debatten, som jeg finder vanskelig at diskutere, så længe vi ikke har set noget udformet forslag. Skal det være et forslag til ændring af kildeskatteloven, hvorefter man altså skal lade en vis del af kildeskatten ikke tilfalde fællesskabet, men lønudbeta- lerne eller arbejdsgiverne?

Der er én ting ved den såkaldte radikale

tanke, der forekommer mig interessant, og det er, at den bygger på den erkendelse, som jeg er enig i, at netop indkomstskatten og især skatten på indkomststigninger væltes over på producenter og virksomheder som omkostningsforøgelser. Hvis nu den erkendelse kunne brede sig, at det netop er den hårde beskatning af arbejdsindkomsterne, der er det egentligt belastende for omkostningsudviklingen i dette land, burde man måske også kunne nå til den følgeslutning, at det er fornuftigt at søge tilvejebragt reelle muligheder for virkelig mærkbare skattelettelser på de almindelige og jævne arbejdsindkomster under en mere rimelig form end den, der aktuelt er foreslået.

Jeg tror ikke, der er tvivl om, at sådanne lettelser også vil slå igennem på en positiv måde i omkostningsudviklingen, at de vil have en dæmpende virkning. Jeg tror ikke, at det kræver nogen særlig restriktiv pris- og avancelovgivning, som venstre og regeringen ligesom vifter os om næsen med som det, der skal klare problemerne i tiden efter denne.

Jeg tror kun, det kræver, at man sikrer den bedst mulige konkurrence på markedet, og det sker efter vor opfattelse ikke ved en fastlåsnings af erhvervenes kalkulationsmetoder i et eller andet stift system. Det spørgsmål, der så melder sig, er, hvordan man da skaffer udvej for disse indkomstskattelettelser. Det kan jeg måske her på dette tidspunkt lidt bredt besvare med at henvise til vore ønsker om omfattende offentlige besparelser og med vore ønsker om at udnytte de betydelige indkomstmuligheder for fællesskabet, der må ligge i en beskatning af de arbejdsfrie jordværdistigninger.

Det er altså, synes jeg, nu klart sagt, hvor det er, man vil kunne finde os i et samarbejde, hvis regeringen ønsker det. Vi er til rådighed på dette grundlag.

Adam Møller (KF):

Jeg har bedt om en kort opklarende bemærkning i anledning af nogle af de bemærkninger, hr. Jens Møller fremsatte. Hr. Jens Møller beskæftigede sig med det gamle og meget vanskelige spørgsmål om, hvad der nu kom først, om det var ægget eller hønen. Det har kloge mennesker i nogle tusinde år spekuleret på, og jeg vil tro, at det